

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוז
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום חמישי ח' תמוז תשע"ח | דף היומי בבלי: זבחים סט.
דף היומי בהלכה: מתחילת סימן שט"ז עד סעיף ב'.
מוסרי: אהבת ישראל פרק ג' מ"ואיתא בסנהדרין" עד תחילת פרק ד'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק ה עד פרק ו' והנה שלמה שנה'.

הדף היומי בהלכה

באיזה אופן נחשבת הכנסת בעל חיים למקום סגור כצידה מדאורייתא?

של מלאכת צידה. ואם בעל החיים נכנס מעצמו למקום סגור זה - נחשבת סגירת המקום כ'תולדה' של מלאכת צידה, ואסורה אף היא מדאורייתא. אולם, אם נשאר פתח כלשהו במקום, כגון חלון, או דלת, שדרכו יכול בעל החיים לצאת, יתכן שאין בהכנסתו למקום זה אפילו איסור דרבנן. [שו"ע שטז, א, משנ"ב א, ג ר"ד, וביה"ל ד"ה שהם; ביאורים ומוספים דרשו, 2-1]

אחת מל"ט מלאכות האסורות בשבת, היא מלאכת 'צידה', שפירושה שלילת חירותו של בעל חיים. אחת הצורות של צידה, היא הכנסת בעל חיים למקום סגור. סגירת בעל החיים במקום קטן שאם יכנס לתוכו אדם (בינוני) היודע לתפוס בעלי חיים, יוכל לתפוסו בריצה אחת בלא שיצטרך להנפש עד לתפיסתו, ולא יזדקק לתחבולה כלשהי כדי לתפוסו - נחשבת כצידה מדאורייתא, והיא הא'ב'

הדף היומי בהלכה

באיזה אופן נחשבת הכנסת בעל חיים למקום סגור כצידה מדרבנן?

ומכיון שמדאורייתא אין בעל החיים נחשב כנצוד בהיותו במקומות אלו, אסור מדאורייתא לתפוסו, או להבריחו לחדר שבו כן יחשב כנצוד ולסוגרו שם. ונחלקו הפוסקים אם מותר לסוגרו במקום קטן יותר אשר גם בו לא יחשב כנצוד; וכגון ציפור שנכנסה לבית - אם מותר לסגור את דלת החדר שבו היא נמצאת. [שו"ע שטז, א, משנ"ב ד, וביה"ל ד"ה שהם; ביאורים ומוספים דרשו, 2 ר"ז]

בהמשך לאמור: סגירת בעל חיים במקום גדול, באופן שלא ניתן לתפוסו בריצה אחת וללא תחבולה כלשהי - אינה נחשבת כצידה מדאורייתא, משום שהצידה טרם הושלמה; אך היא אסורה מדרבנן, כיון שזו התחלה של הצידה. ולדעת פוסקים רבים, אף מקום קטן אשר יש בו סדקים ופינות שמחמתם לא ניתן לתפוס את בעל החיים בריצה אחת, דינו כמקום גדול, שאין איסור הצידה בו אלא מדרבנן.

הדף היומי בהלכה

צפור נכנסה לבית - האם מותר לסגור את החלונות?

ויש אומרים שסיבת ההיתר היא משום שאין כוונתו לצידה וגם אינו חפץ כלל בצידת הציפור, והרי זה נדון כ'פסיק רישא דלא ניחא ליה' באיסור דרבנן ומותר במקום צער. ואם ניתן להוציא את הצפור מהבית על ידי תחבולה כלשהי בטרם יסגור את הדלת או החלון, יש לעשות כן. [משנ"ב שטז, ה; ביאורים ומוספים דרשו, 6 ר"ח]

על פי האמור, אם נכנסה צפור דרור לבית, אסור מדרבנן לסגור את הדלת והחלון עד ליציאתה, אך אין בכך איסור צידה דאורייתא, שהרי לא ניתן לתפוס את הצפור בריצה אחת. ואם הדלת או החלון הפתוחים גורמים לצער, כגון מחמת הקור הנכנס לבית - מותר לסגור, כיון שצידה כזו אשר אינה צידה גמורה, אלא יש בה רק צמצום מקומו של בעל החיים וקירוב צידתו, לא אסרוה חכמינו ז"ל במקום צער.

בצר לו, הלך המישקולצע'ר רב ל'אמרי יוסף' וגילה באזניו, שמצד אחד רודפו ה'חקל יצחק' למה אינו שופך עליו מים, ומצד שני רודפת אותו הרבנית למה הוא שופך מים...

"אדם כי ימות באהל" - מעשה שסיפר הגאון בעל 'יגל יעקב' ממישקולץ זצ"ל | ליום היארציית ח' בתמוז תרצ"ו

ושפך עליו ספל מים. "והנה, אמו של ה'חקל יצחק' שהכירה בגדלות בנה וידעה שהוא ישן רק שלוש שעות בכל שתי מעת לעת, היתה נכנסת שלוש פעמים בשבוע לחדרו לסדר מיטתו, ובאותו היום כשבאה לסדר לו המיטה גילתה שמיטתו רטובה ממים. כשביררה לסיבת הדבר, נודע לה שהחברותא, המישקולצע'ר רב, עשה זאת, והיתה רודפת אותו על זה שהוא מצער את בנה ולא מניחו קצת לנוח. "בצר לו הלך המישקולצע'ר רב ל'אמרי יוסף' וגילה באזניו שמצד אחד רודפו ה'חקל יצחק' למה אינו שופך עליו מים, ומצד שני רודפת אותו הרבנית למה שופך מים... ואם משום זה לבד עוד יכול הוא להמשיך ללמוד עם ה'חקל יצחק, אך מה יעשה שה'חקל יצחק' לומד כל כך מהר ואינו יכול להשיגו, וממילא אין לו שום תועלת בלימוד. ועוד, שאין בכוחו ללמוד כל כך הרבה שעות מאחר והוא חלש בטבעו, שלא כמו ה'חקל יצחק' שהיה בעל כוחות עצומים. "מני אז שלח ה'אמרי יוסף' את ה'חקל יצחק' ללמוד בחוסט אצל בעל הערוגות הבושה זי"ע. וסיפר לי ה'חקל יצחק' לעת זקנתו, שכשהגיע לחוסט, התחיל לישון ככל אדם וללמוד ככל אדם, וכשפתח מסכת עבודה זרה גילה שכל המסכתא והלכות יין נסך שגורים על פיו עם הלשון, גמרא, רש"י והתוספות, עם הט"ז והש"ך. ואמר לי: 'אם אינך מאמין לי, קח נא גמרא עבודה זרה, ואתה תסתכל בפנים ואני אומר לך הכל בלשון הגמרא'."

(דרכי יעקב יוסף)

שח כ"ק האדמו"ר מספינקא: "סיפר לי היגל יעקב' ממישקולץ, שזקני הק' ה'אמרי יוסף' ביקשו לפני ראש השנה שילמד חברותא עם בנו ה'חקל יצחק, ולמדו יחד שלושה חדשים - תשרי, חשוון וכסלו, ובפרק זמן זה סיימו כל מסכת עבודה זרה עם ראשונים ואחרונים וכל הנושאי כלים, וכן כל הלכות יין נסך עם הנושאי כלים.

"סדר לימודם היה, שה'חקל יצחק' נתן למישקולצע'ר רב לנוח כל לילה מחצות הלילה עד שלוש לפנות בוקר, בזמן זה היה עורך ה'חקל יצחק' תיקון חצות ולא רצה שיראו. ה'חקל יצחק' עצמו היה נח רק שלוש שעות בכל שני ימים, היינו: כל ארבעים ושמונה שעות - שלוש שעות מנוחה, משעה תשע בערב עד חצות. "וסיפר המישקולצע'ר רב, שבעת שהיה עם ה'חקל יצחק' בעיר ביקסאד ולמד עמו שם חברותא, אם באמצע הלימוד עלתה לו קושיא, לא רצה להפסיק באמצע הלימוד וביקשו שירשום את כל הקושיות על גליון בצד, ופעם ביומיים כשהוא הולך לנוח יעבור על הקושיות. ובכל מוצאי שבת היו לומדים משך כל הלילה, מאחר שנחו קמעא ביום השבת.

"ואירע כמה פעמים שבסוף השבוע, לאחר כ"כ הרבה שעות של לימוד היה ה'חקל יצחק' עייף מאוד, וכשנח לשלוש שעות ובא המישקולצע'ר רב להעירו משנתו, לא הצליח, ונתן לו לישון עוד רבע שעה. כשהתעורר, התקעס מאוד על המישקולצע'ר רב מדוע לא הקיצו בזמן, והשיב לו כי ניסה כמה פעמים ולא הועיל. על כן ציוה עליו ה'חקל יצחק' שבכל פעם שאינו מצליח להקיצו משנתו - ישפך עליו ספל מים. וכך היה, שבשבוע לאחר מכן לא הצליח להעירו

פניני הפרשה

"במשך הלילה החשמל היה נכבה ונדלק כמה פעמים. ב-11:00 כבוי, ב-11:30 כבר דולק, אחרי זה אתה רואה ב-2:30 עוד דולק, ב-2:45 נכבה, ב-3:30 עוד פעם דולק. לא העביר לילה אחד בשינה..."

על יגיעת התורה של מרן הגרא"מ שך זצ"ל

את זה מתנה, ואפילו פעם אחת הוא לא ישב עליה.

"ובשנים האחרונות זוכרים שהיה מנמנם בלי כרית אלא מחזיק את הראש באוויר, למה? כיון שאם ינמנם על כר הוא יירדם ועלול לאחר לקום לתפילה. אמרו לו נכדיו שהם יעירו אותו, אך הוא עשה בידו תנועת ביטול והיה ישן עם הראש תלוי באויר. ועוד כהנה וכהנה."

(פניני רבנו האבי עזרי)

זאת התורה אדם כי ימות באהל

סיפר הגאון רבי משה מרדכי הלוי שולזינגר זצ"ל: "זכורני עוד מאז שהיה גר מרן הרב שך זצ"ל ברחוב הרב וסרמן, שבמשך הלילה החשמל היה נכבה ונדלק כמה פעמים. ב-11:00 כבוי, ב-11:30 כבר דולק, אחרי זה אתה רואה ב-2:30 עוד דולק, ב-2:45 נכבה, ב-3:30 עוד פעם דולק. לא העביר לילה אחד בשינה. כזו קדושה, כזו פרישות.

"אף פעם לא אכל סעודה להנאתו. לא הייתה לו שום שייכות, לא ידע מה זה מאכל. היתה בחדרו כורסה, פעם אמר לנו המשב"ק אצלו: 'מישהו הביא

נכנסתי לביתו של מרן הגראי"ל. השעה היתה כבר אחר חצות. הוא ישב על השרפרף, חייך אלי ואמר: "שמעתי שהיה כנס מוצלח, אך דע לך: האברכים לא צריכים את כל זה..."

הוראתו של מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל על האופן שבו צריכים אברכים לעסוק בקירוב רחוקים

ולארגונים של תנועת התשובה שהוכשרו והתמחו בכך, וזאת תוך התייעצות מתמדת ורצופה ממרן ורבנן גדולי ישראל שליט"א. לאברכים אסור בכך, רק לימוד תורה. אך ורק ללמוד תורה. כשמעתי הדברים נדהמתי ושאלתי: אבל איך הם יוכלו? ורבנו אומר לי: אסור לדבר פילוסופיה עם המשפחות. כששאלתי פעם נוספת איך הם יחזירו אותם בתשובה, ענה לי: שילמדו איתם. רק כך. למען האמת, לא הבנתי את ההוראה. הייתי בטוח שלקרב יהודים צריך להיות מקצוען בקירוב. אך קיבלתי את הוראה, וחשבתי שרבנו סובר שזה האברכים מסוגלים לעשות וזה תפקידם ותו לא. היה זה בבחינת 'אפילו כשאומר לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל ימין', שהרי זה לא פרקטי, זה לא ילך... אבל דעת תורה זו תורה. היום, אחרי עשרים שנות פעילות בקירוב רחוקים, אחרי הפעלת אברכים שקירבו אלפי אלפי משפחות, אני יכול לעמוד כאן ולומר כי דעת התורה שקיבלנו היא אינה רק קיום של מה לעשות, אלא גם העצה הפרקטית ביותר. הלימוד של אברכים עם המתקרבים הוא המכשיר הטוב ביותר לקירוב רחוקים. המאור שבה מחזירן למוטב, פשוטו כמשמעו. (כאיל תערוג)

"אך אם הוא עוסק בתורה בראותו דרכיה, ציוויה ואזהרותיה, הנה סוף סוף מאליו יתחדש בו התעוררות שיביאהו אל הדרך הטוב. והוא מה שאמרו ז"ל (פתיחתא דאיכה רבתי): הלואי, אותי עזבו ותורת שמו, שהמאור שבה מחזירו למוטב" (מסילת ישרים פרק ה') שח הרב א' ס' שליט"א: לפני כעשרים שנה (ח"י כסלו תשנ"ג) יצא המכתב המפורסם של מרן הגריש"א זצ"ל, אליו הצטרף מרן הגראמ"מ שך זצ"ל, הקורא לאברכים להקדיש ערב אחד בשבוע לקירוב רחוקים. ההיענות של האברכים היתה גדולה. אנו בהנהלת לב לאחים חשבנו שצריך להכין את האברכים למפגש עם הרחוב הישראלי, צריך לתת להם כלים להתמודד עם שאלות שישאלו אותם, ולצורך זה קיימנו כנס הדרכה ליותר מחמש מאות אברכים באולם בית שרנסקי בבני ברק. הבאנו להדרכה שלשה מרצים מהשורה הראשונה של תנועת התשובה.

הכינוס היה מוצלח, האברכים ישבו והקשיבו עד שעת לילה מאוחרת. בסוף הכינוס אחרי יום עבודה מפרך כשאני במכונית בדרכי לביתי בנתניה, אני מקבל טלפון מביתו של רבנו שביקש שאכנס אליו מיד. חזרתי על עקבותי לבני ברק, נכנסתי לביתו, השעה היתה כבר אחר חצות. הוא ישב על השרפרף, חייך אלי ואמר, אך בנחישות: שמעתי שהיה כנס מוצלח, אך דע לך: האברכים לא צריכים את כל זה, ואסור להם העיסוק בזה. קירוב מסוג כזה מסור רק למרצים

רק אחרי הסעודה, כשקם הרבי מאת השולחן ונכנס לחדרו המיוחד, נטל רבי יהושע שנית את הספר ובאין רואים נכנס אל אביו מדלת אחורית והראהו שהצדק עמו

מלחמתה של תורה בין אב לבנו, שאהבה בסופה

ורמב"ם או ספרים אחרים ודפדף אנה ואנה כמחפש את מקור הדברים, אולם אחרי רגעים אחדים נענע בראשו ועשה תנועות כמי שנואש למצוא את מה שחיפש והבין בעצמו שטעה, וישב אל מקומו בשתיקה. רק אחרי הסעודה, כשקם ה'צבי לצדיק' מאת השולחן ונכנס לחדרו המיוחד, נטל רבי יהושע שנית את הספר ובאין רואים נכנס אל אביו מדלת אחורית והראהו שהצדק עמו. ברגע זה פתח הרבי לרווחה את דלתות חדרו הפונה אל בית המדרש, וקרא בקול אל החסידים ששהו בהיכל: "ראו נא ראו מה שעשה בני בעת השולחן, שהעדיף לבייש את עצמו ברבים כמי שטעה ולא גילה את כל האמת שהצדק דוקא עמו, מפני כיבוד אב".

(קו' 'תולדות יהושע', בהקדמת ספר 'קרן ישועה', הוצ' מכון זכרון ישראל)

את זהב בסופה (במדבר כא יד)

חז"ל אומרים (קידושין ל' ע"ב) שאפילו האב ובנו שעוסקין בתורה בשער אחד נעשים אויבים זא"ז (מתוך שמקשים זל"ז ואין זה מקבל דברי זה, רש"י), ואינם זזים משם עד שנעשין אוהבים זה את זה, שנא' את זהב בסופה. פעם כשערך האדמו"ר בעל 'צבי לצדיק' מבלאז'וב זצ"ל את שולחנו הטהור בסעודת ראש חודש בנוכחות קהל רב, דיבר בקדשו מהלכה או מסוגיא מסוימת והרחיב לפרשה. אך בנו אהובו רבי יהושע זצ"ל, לימים האדמו"ר בעל 'קרן ישועה', שישב לצדו, העיר בלחישה כי במקור הדברים כתוב אחרת. הגיב האב בחביבות ואמר לו בקול רם: אם תראה לי בפנים כדבריך, אכבד אותך ואת כל הקהל הקדוש ב'ישעניצע' - שם של מעדן יקר וחשוב בימים ההם. עמד אפוא רבי יהושע ממקומו וניגש אל ארון הספרים, הוציא מתוכו שו"ע

אחד האברכים העיר לגבאי הצדקה שלדעתו זה לשון הרע על אותו אברך, שמספרים את מעשיו הראשונים. וענו לו שזה לשון הרע לתועלת כדי שיתרמו עבור משפחתו - הדין עם מי?

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

תשובה: בדין לשון הרע לתועלת יש תנאי, שרק אם אי אפשר להשיג את התועלת בלי הלשון הרע, מותר. ולכן, במגבית, שאפשר להוסיף סיפורי גדלות על הנפטר ע"ה, על גודל שקידתו והתמדתו בתורה וכו', אין צורך לספר על עבירות שעשה בצעירותו, ויש בזה איסור לשון הרע, והוא בכלל חרם הקדמונים שלא להוציא לעז על המתים. זאת ועוד, שיתכן שהנפטר אינו מוחל על כבודו ואינו מוכן להתבזות לצורך התועלת ליתומיו. לכן יספרו רק דברי שבח, והיה מעשה הצדקה שלו.

שאלה: בבית המדרש עברו שני גבאי צדקה וערכו מגבית עבור אברך תלמיד חכם שהניח אלמנה ויתומים ר"ל, והודיעו לציבור כי האברך המדובר לא היה בעברו שומר תורה ומצוות והתקרב ליהדות במסירות נפש תוך שהוא זונח מאחוריו קריירה מצליחה ומשכורת גבוהה, ובזה שכנעו את הציבור לתרום בעין יפה. אחד האברכים, תוך כדי שהוציא תרומה הגונה העיר להם שלדעתו זה לשון הרע על הנפטר, שמספרים את מעשיו הראשונים. וענו לו שזה לשון הרע לתועלת כדי שיתרמו לצורך היתומים. ובכן, הדין עם מי?

באיזה אופן יהיה אסור לספר שפלוגי נתן 100 שקלים לצדקה?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

(ב) כשמספר שפלוגי נתן לקופת הצדקה מאה שקלים, ויודע שהשומעים יודעים שפלוגי עשיר, ומפזר הרבה כספים לכל מיני עניינים שאינם של מצוה, ובזה מתגנה בעיניהם שלצדקה נתן רק סכום כזה, והוא עושה עצמו כאילו אינו יודע שפלוגי עשיר, או שלא יודע שהשומעים יודעים זאת, זה נקרא לשון הרע ברמאות.

(ג) כגון שרוצה לגנות את פלוגי על מעשה שעשה, שישנם שלא רואים בזה הנהגה שאינה ראויה, והוא אומר למכריו של אותו פלוגי עד כמה אלו שעושים מעשים כאלו הם מגונים ורעים, ואף שלא מזכיר את פלוגי, מכל מקום כיון שגורם לשומעים להבין שפלוגי עושה מעשים רעים אלו הינו מגונה ורע, גם זה נקרא לשון הרע ברמאות.

כותב החפץ חיים בכלל ג' מהלכות לשון הרע סעיף ה': "ויש עוד הרבה אופנים בבעלי לשון הרע המספרין דרך רמאות. והוא, שמספרין הענין לפי תומן על חביריהן, כאילו אינם יודעין שדבר זה שדיברו לשון הרע הוא, או שאלו מעשיו של פלוגי. כל זה וכיוצא בזה בכלל לשון הרע הוא."

בביאורים ומוספים מביאים מספר דוגמאות ללשון הרע ברמאות (מקונטרס תורת הלשון):

(א) כגון שמספר לחברו שפלוגי השקיע בשיפוץ ביתו הרבה כסף, שיש אנשים שאצלם זה נחשב לגנאי גדול של בזבוז ומותרות, ויש כאלו שלא רואים זאת כגנאי כלל, והוא יודע שהשומע רואה את הדברים כגנאי, ועושה עצמו כאילו אינו מבין שהשומע רואה זאת כגנאי, עבר בזה על לשון הרע ברמאות.

התירוצים התקבלו, אבל העני נשאר עני...

מתוך הנלמד השבוע בלימוד המוסר בספרי החפץ חיים:

ונסע בלי פרוטה בכיסו הביתה. התחילו הכל להתלוצץ ממנו, שוטה שוטה, היית ביריד גדול כזה שהרבה נתעשרו ממנו, ואפילו העני שבעניים הרויח ממנו, ואיך לא עלה בידך להרויח גם כן? הלא פלוגי ופלוגי עני היה, ועלה בידו במשך זמן היריד לעשות חיל, כלום לא היה בכוחך לעשות איזה עסק שתרויח קצת? אין בעולם שוטה כמותך, שאיבדת בידים זמן המוכשר להתעשר! התחיל לתרץ את עצמו בתירוצים שונים, וסוף הדבר היה, שהתקבלו התירוצים לפנייהם ושוב לא לעגו לו, אך סוף סוף לא הרויח בזה, ועני נשאר כבתחילה...

[ליקוטי אמרים פרק ד]

אל יטעה האדם לומר, שכאשר אבוא לעתיד לבוא ליום הדין בבית דין של מעלה, ויתבעוני על שלא למדתי תורה, אשיב להם כי טרוד הייתי בעסקי ופרנסתי, והיה לי צער גידול בנים, או שאר תירוצים אחרים; כי מי יודע אם יקבלו ממנו התירוצים ויועילו לו, ואפילו לו יהא שיקובלו התירוצים ויצא זכאי בדין, וכי בשביל כך תתחדש לו ידיעה בתורה שלא למד בה?

ומשל למה הדבר דומה? להרבה אנשים סוחרים שנסעו מייריד גדול, זה מכר סחורה שלו והרויח ממון רב, וזה קנה סחורה טובה העומדת להרויח ממנה ממון רב, והיה ביניהם איש אחד שנסע גם כן ליריד, אבל לא עשה שום משא ומתן,

"אמר לי רבנו: אנא הבטח לי שתתפלל מדי שבת בבית מדרשנו יחד אתנו. טענתי כנגדו שהציבור צועק עלי שאני שח באמצע התפילה, ולא נוח לי לבוא. אמר לי רבנו: אני אדאג שמהיום לא יצעקו עליך"

מרן בעל ה'דברי יואל' מקרב בחביבות יהודי היורד מדרכו ומצילו מורדת שחת

הרב מנשה גליקזהאן

וַיִּכְפוּ אֶת אֶהָרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל (במדבר כ, כט)

פירשו "כל בית ישראל" האנשים והנשים. לפי שהיה אהרן אוהב שלום ורודף שלום ומטיל האהבה בין בעלי המריבה ובין איש לאשתו.

איתא במדרש דר"נ (פ' יב) "למשה לא בכו אלא אנשים. מפני שהוציאו הדין לאמיתו ומשה היה מוכיחם בדברים, ואהרן לא אמר מימיו לאיש סרחת ולאשה סרחת. ולא עוד אלא שהיה רודף שלום שנאמר בשלום ובמישור הלך אתי, ומה ת"ל ורבים השיב מעוון, מלמד שכשהיה אהרן מהלך בדרך, אם פעם פגע באדם רע או רשע נותן לו שלום. למחר ביקש האיש לילך ולעבור עבירה, אמר, אוי לי איך אשא פני ואראה את טהרון בושתי שייתן לי שלום. ונמצא אותו אדם מונע עצמו מליך לעבירה. וכן שני בני אדם שעושין מריבה זה עם זה, הלך אהרן וישב לו אצל אחד מהם, ואומר לו ראה חברך מה הוא אמר, אהיה מטרף את ליבי מחליש את דעתך, מתלש בשערי, איך אשא עיני ואראה בחברי, בושתי הימנו שאני הוא שסרחת עלי. היה יושב אצלו עד שמוציא כל קנאה שבלבו, ושוב הולך אצל חברו ואומר לו כעניין זה. וכשפגע זה בזה חבקו ונשקו זה לזה. לכך ביכו כל ישראל." עכ"ל.

אומנותו המיוחדת של אהרן הכהן בהשכנת שלום בין איש לחברו ובין איש לאשתו, באה לידי ביטוי ביחס ובהארת פנים שהיה מביא לזולת כפי שכתב המדרש שע"י נתינת שלום היה מציל רבים מעוון. מדהים לראות עד כמה עצומה כוחה של מילה טובה, אשר יכולה לחולל פלאים באדם ולשנות את התנהגותו והליכותיו מן הקצה אל הקצה.

בספר בדידי הוי עובדא, מביא סיפור מופלא על הרב הקדוש בעל ה'דברי יואל' מסאטמר זצוק"ל, אודות הכוח של יחס ואמירת מילה טובה לאדם. מעשה רב הממחיש את גודל דאגתו הכנה לכל יהודי באשר הוא.

סיפר רב אחד ששמע זאת מבעל המעשה, כשהיה בחור צעיר מצבו הרוחני היה ירוד מאוד, ומיום ליום הלך המצב והידרדר יותר ויותר. את תפילות השבת היה רגיל לעשות בבית מדרשו של כ"ק מרן האדמו"ר מסאטמר בעל ה'דברי יואל' זי"ע. אלא שבמקום לישיב בבית המדרש ולהתפלל, היה יושב בעזרה

(פאליש) יחד עם עוד נערים ריקים ופוחזים ובמקום להתפלל, היו מדברים דברי הבל והבאי, הציבור שהיה עובר שם, היה גוער בהם ומוחה על התנהגותם. עד שבמשך הזמן הפסיק לגמרי לבוא לבית הכנסת והיה נשאר בביתו. פעם אחת נקרא אותו בחור פוחז לבוא אל בעל ה'דברי יואל', רבינו לקחו עמו לטיול, באמצע הדרך, בעודם מטיילים על מי מנוחות, שאלו מה הוא שואף להיות? והשיב רצוני להיות טראק דרייבער (נהג של משאית משא). אמר לו רבינו בניחותא, אמנם באירופה היתה מלאכת בעל העגלה אומנות בזויה ושפלה, אך כיום ישנם רבים וטובים מבאי בית מדרשנו שעובדים במלאכה זו, וזו פרנסה טובה, ואין צורך בשביל זה לקצץ זקן ופאות, כך המשיך רבינו כהנה וכהנה לדבר על ליבו של אותו בחור.

ממשיך אותו יהודי לספר. רבינו דיבר עמי בכזו קירבה וחביבות וטייל עמי באריכות כשאנחנו משוחחים על כל פרט ופרט. אח"כ אמר לי רבינו דבר אחד אבקש ממך, ונא אל תשיבני ריקם, ומה הוא הדבר? שאלתיו, אמר לי רבינו רוצה אני שתבטיחני שתתפלל מדי שבת בשבתו יחד עמנו בבית המדרש. טענתי כנגדו שהציבור צועק עלי על שאני שח באמצע התפילה, וממילא לא נוח לי לבוא, אמר לי רבינו אני אדאג שמהיום לא יצעקו עליך, ואתה תמשיך לבוא. הוסיף בעל המעשה, רבינו דיבר בכזו התקרבות עד שלא יכולתי לסרב לבקשתו. הבטחתי לו שאבוא להתפלל מדי שבת בשבתו, וכך היה.

התחלתי לבוא לבית המדרש מדי שבת, המשכתי ליישב בעזרה, ולשוחח על דא ועל הא. עם אותה קבוצת ריקניים, עד שלא שמנו לב מתי התחילה התפילה ומתי באה היא על סיומה. אך עצם זה שהמשכתי לבוא לבית הכנסת כפי ציווי האדמו"ר, היא שעמדה לי בניסיונות קשים שהיו לי.

ולהווי ידוע לך, סיפר בעל המעשה לאותו רב חשוב, כי כשנקראתי לרבינו כבר הייתי בדיוטא תחתונה ממש וכמעט שנישאתי לגויה רח"ל, ורק התקרבותו של רבינו אלי היא זו שמנעה ממני לבצע צעד חמור שכזה. אמרתי לעצמי, "הרי אני מתפלל בבית מדרשו של רבינו ואיך אעשה הרעה הזאת? ואיך אשא פנים לפני רבינו", וכך ניצלתי מאבדון. האיש הנ"ל הקים בית נאמן בישראל בנים ובני בנים שומרי תורה ומצוות.